

פקודי (352)

וַיַּעַשׂוּ אֶת צִיץ נֹזֵר הַקֹּדֶשׁ וְהָב טָהוֹר וַיִּכְתְּבוּ עָלָיו מִכְתָּב
פְּתוּחֵי חוֹתָם קֹדֶשׁ לַה' (ל.ט.ל.)
מדוע נאמר: "וַיִּכְתְּבוּ", בלשון רבים, ולא "ויכתוב",
והרי מן הסתם אדם אחד כתב, ולא רבים? בספר "וילקט
יוסף" הביא ביאור נפלא: במשנה (יומא ג. יא) מסופר על
בן קמצר, שהיתה לו מומחיות מיוחדת בכתיבה, ומכיון
שלא רצה ללמדה לאחרים, קראו עליו הפסוק "שם
רשעים ירקב". והגמרא (יומא לח:) מבארת מה היתה
מומחיותו היחודית של הבן קמצר: אמרו עליו שהיה
נוטל ארבעה קולמוסין בין אצבעותיו, ואם היתה תיבה
של ארבע אותיות היה כותבה בבת אחת. איזו תועלת
היתה בכתיבת ארבע אותיות בבת אחת? ה"תוספות יום
טוב" כתב, שהתועלת היתה בכתיבת השם, שכתבוהו
בבת אחת, שלא יהיה רגע שיהיה השם חסר, וב"מנחת
חינוך" (מצוה תלז) מצא תועלת נוספת בכתיבת האות
השם הוי-ה בבת אחת, כי כאשר כותב אותיות השם בזה
אחר זה, יש בכתיבת האות ו' כעין קלקול לשתי
האותיות הקודמים י-ה, שעד עתה היו שלם בפני עצמו,
ובתוספת הו' חדלו מלהיות שם שלם. לפי זה, אמר
ה"אמרי אמת", מובן היטב מדוע נקט הפסוק
"וַיִּכְתְּבוּ", לומר שארבעה אנשים כתבו בבת אחת את
השם הקודש על הציץ!

ספר "ושלל לא יחסר"

השמחה אחר המצוה אות היא על הכוונה הרצויה
וַיֵּרָא מֹשֶׁה אֶת כָּל הַמְּלָאכָה וְהָנָה עָשׂוּ אֹתָהּ כַּאֲשֶׁר צִוָּה
יְהוָה בֶּן עֲשׂוּ וַיִּכְרְףוּ אֹתָם מֹשֶׁה (ל.ט.מג.)
תיבת "וְהָנָה" היא לכאורה אך למותר. ויבואר על פי
הכתוב (לעיל כה. ב): "ויקחו לי תרומה" ופירש"י "לי"
לשמי. והאות על זה, אם הנתינה והעשיה היא בכוונה
רצויה למען שמו יתברך הוא כמו שנאמר "פקודי ה'
ישרים משמחי לב" (תהלים יט. ט), דהיינו, אם אחר גמר
העשיה שש ושמת, אות היא כי עשה רצון בוראו, ולכן
הלב שבו משכן רוח החיוני שש ושמת, אבל אם איננה
בכוונה רצויה כי אם להתפאר ולטובת עצמו אז לא
ישמה בה. הוא דכתוב: "וַיֵּרָא מֹשֶׁה אֶת כָּל הַמְּלָאכָה
וְהָנָה", לשון שמחה, כדכתיב (לעיל ד.יד): "הנה הוא
יוצא וכו' ושמת בלבבו", רצה לומר, שראה ששמחו על
עשיית המלאכה, והיא היתה לאות ש"כאשר צוה ה' כן
עשו", שעשו רק כדי לקיים מצוותו יתברך, על כן
"וַיִּכְרְפוּ אֹתָם מֹשֶׁה"

ספר "עלים לתרופה"

אֵלֶּה פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן מִשְׁכַּן הָעֵדוּת אֲשֶׁר פָּקַד עַל פִּי מֹשֶׁה
עֲבַדְתָּ הָלֹוִים בְּיַד אֵיתָמָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן (לה.כא.)
אלה פקודי, בפרשה זו נמנו כל משקלי נדבת המשכן,
לכסף ולזהב ולנחושת, ונמנו כל כליו לכל עבודתו
(רש"י). כתב רבי משה פינשטיין זצ"ל: כי יסוד גדול
ללמוד ממניין נדבות המשכן, והא ענין חשבון הנפש,
על כל יהודי לעשות חשבון הנפש כמה מימי חייו ניצל
לתורה ולמצוות, כי זהו העסק המבוקר ביותר. כיוצא
בזה אמר ה"חזון איש", כי פלא גדול הוא על אותם
אנשים שאינם שומרים תורה ומצוות, וכשמגיע יום
הולדתם חוגגים אותו בשמחה ובשירים. הלא הם
צריכים לדאוג על ימיהם שהולכים ואוזלים, שכן ככל
שהם מזדקנים ומתבגרים, הרי הם קרבים ליום הדין
הגדול והנורא. אולם מי ששומר תורה ומצוות, יש לו
שמחה מיוחדת ביום הולדתו, שבכל שנה ושנה מוסיף
הוא זכויות, מצוות ומעשים טובים, ומתקרב לעולם
הנצח, שבו צדיקים נהנים מזיו השכינה.

ספר "להתנענע בתענוגים"

וַיְהִי מֵאֵת כֶּכֶר הַכֶּסֶף לְצִקְתָּ אֶת אֲדָנִי הַקֹּדֶשׁ וְאֶת אֲדָנִי
הַפָּרֶכֶת מֵאֵת אֲדָנִים לְמֵאֵת הַכֶּכֶר כֶּכֶר לְאֶדָן (לה.כז.)
כתב החפץ חיים: "אֲדָנִי הַקֹּדֶשׁ" שעליהם עמד המשכן
נעשו מאותם "מֵאֵת הַכֶּכֶר" שנודבו על ידי כל ישראל
"בַּקֶּע לְגוֹלְגֹלֶת", מפני שרצה הקב"ה שלכל אחד
מישראל יהיה חלק ביסודות שעליהם עומד המשכן.
לימוד התורה הקדושה והמחזיקים בה, גם הם דומים
למשכן ולאדני הקודש, כי שניהם, הלומדים והתורמים
מסייעים לקיום העולם והם שותפים בהחזקתו, היצר
הרע משתדל תמיד להסיר את הלומדים לבל יעסקו
בתורה, ואחרי שרואה שאינו מצליח והלומדים אינם
נשמעים לו, שם את פניו אל המחזיקים ביד לומדי תורה,
ולעיתים מצליח לרפות את ידי המחזיקים בגלל שאינם
מודעים לגודל החיוב של החזקת התורה.

ספר "ילקוט מאיש לרעהו"

אֲבָנֵי זָכָרוֹן לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל (ל.ט.ז.)
"זָכָרוֹן" כתיב מלא, ובפרשת תצוה כתיב "זכרון" חסר,
וצריך טעם. והנה כל מקום שכתוב "זכרון" חסר "ו" הוא
לטובה, ואילו כשכתוב מלא "ו" מצינו גם לרעה, כגון
גבי סוטה (במדבר ה. טו) "מנחת זכרון מזכרת עון". על פי
זה ניתן להבין, כי בפרשת תצוה שהיה עוד קודם מעשה
העגל, שהיו ישראל צדיקים גמורים, אבני החושן הן רק
מזכרת זכות, לכן כתיב חסר, שזה לטובה. אבל כאן,
לאחר מעשה העגל, כתיב מלא, כי אם נתחייבו מזכיר גם
חובה.

ספר "שבענו מטובך" רב חיים קניבסקי זצ"ל

וַיִּתֵּן אֶת אֲדָנָיו וַיִּשָּׁם אֶת קִרְשֵׁי וַיִּתֵּן אֶת בְּרִיחָיו (מ.יח)
 מה בין "וַיִּתֵּן" ל"וַיִּשָּׁם"? מבאר המלבי"ם: יש הבדל בין "נתינה" ל"שימה". שימה הוא הנחה בסדר ובמכוון, ואילו נתינה היא הנחה אקראית בלי שימת לב לסדר מסויים. והנה אמרו חז"ל שבקשרים היו רשומים על כל קרש וקרש ציון וסימן לדעת היכן מקומו ומיהו בן זוגו. לפיכך נאמר בהם "וַיִּשָּׁם אֶת קִרְשֵׁי". לעומת זאת, הבריחים והאדנים היו כולם שווים ולא היה צורך להקפיד בהם על סדר מסויים, לכן נאמר: "וַיִּתֵּן אֶת בְּרִיחָיו" **רב רובין זצ"ל בספרו "שנים מקרא"**

וַיִּשָּׁם אֶת הַפָּדִים עַל הָאָרֶץ (מ, כ)

אמרו חז"ל שהארון היה נושא את נושאייו. הנס המופלא הזה שהיה בנשיאות הארון, אומר רבי אהרן לויין הי"ד, רמז לנו שלא הנושאים נושאים את הארון, דהיינו, תורת ישראל מצטיינת בכך שבניגוד לכל שאר ה'תורות', שנושאותיהן הם ממציאותיהן, ולכן הם נושאים אותן, את ה'תורות' הללו, ומטים אותן לכל רוח שירצו, ולכל כיוון שיחפצו, הרי שתורתו של העם היהודי שניתנה מסיני, הנמצאת בארון, נושאת את נושאייה. התורה היא זו המובילה את הכל, ודורשת מלומדיה להתאים את דעותיהם והשקפותיהם אל דעתה ורוחה. ובאותו ענין אפשר לומר, שרצון התורה הוא שהמידות הרעות לא יובילו את האדם, אלא הוא יוביל את מידותיו, ויכוון אותן על ידי שליטה מוחלטת במידות הכעס והתאוה, הכבוד והגאווה, וכו' הווייתנו צריכה להיות מובלת על ידי שכלנו ולא ההיפך. **ספר "ברכי נפשי"**

פִּי עֲנֵן ה' עַל הַמִּשְׁכָּן יוֹמָם וְאֵשׁ תִּהְיֶה לְלֵילָה בּוֹ (מ. לח)
 האש שבערה מעל המשכן היתה מעליו גם ביום ולא רק בלילה, מסביר המהרי"ל מוואלקאווישק, אלא שביום לא ראו אותה מפאת הענן שכיסה על המשכן ועל האש. מכאן עלינו ללמוד, שאש ההתלהבות בעבודת ה' אינה צריכה להיראות כלפי חוץ, אלא להיות מכוסה בתוך הלב פנימה. על כך באר רבי סעדיה גאון את הפסוק (שיר השירים ב.יד) "יונתי בחגוי הסלע בסתר המדרגה הראיני את מראיך השמיעני את קולך", כאשר "יונתי בחגוי הסלע" והאדם חבוי "בסתר המדרגה", מבקש הקב"ה "הראיני את מראיך השמיעני את קולך", שכן הוא אוהב דוקא עבודת ה' הנעשית בסתר, הרחק מעין רואים. **ספר "ומתוך האור"**

פִּי עֲנֵן ה' עַל הַמִּשְׁכָּן יוֹמָם וְאֵשׁ תִּהְיֶה לְלֵילָה בּוֹ לְעֵינַי כָּל יְמֵי יִשְׂרָאֵל בְּכָל מַסְעֵיהֶם (מ. לח)
 אמר הגאון רבי יהודה צדקה זצ"ל: בא הכתוב לרמז על תלמיד חכם הנקרא 'משכן' כנאמר (לעיל כה. ה): "ועשו לי משכן ושכנתי בתוכם", ודרשו (מובא באלשיך הקדוש) "בתוכו" לא נאמר, אלא "בתוכם", כי השכינה תהיה שרויה בכל אדם וידמה למשכן. במשכן היו שני הדברים. ענן ואש. כך תלמיד חכם צריך שיהיו בו את

שתי המעלות, ה'ענן' הרומז לצניעות, שיהיה תמיד צנוע ועניו, ומעשיו הטובים יהיו מכוסים בענן. אבל לפעמים צריך הוא לאמץ את תכונות ה'אש', לעמוד בפרץ על המשמר, ואז אסור לו להתנהג בענוה. ובשתי המעלות עליו להתנהג בכל מעשיו בעולם הזה. **ספר "קול יהודה"**

הלכה: הלכות מקרא מגילה:

צריך לדקדק היטב בקריאת מגילה לבל ידלג אף תיבה אחת ממנה, כי רבו הפוסקים הסוברים שאם חסר אפילו תיבה אחת מהמגילה לא יצא ידי חובתו, ועל כן ישתדל הקורא לבטאות היטב כל מילה כדי שכל הציבור ישמעו ויצאו ידי חובת מקרא מגילה. במקום שהתינוקות מרעישים באמירת המן וכדומה, על השליח ציבור להמתין עד שיעבור הרעש, ולחזור התיבה ההיא כדי להוציא מי שלא שמע התיבה כראוי.

ספר "חזון עובדיה פורים"

פתגם:מי שרוצה להיות משפיע, עליו קודם להיות מקבל.
פתגם חסידי

חקירה: סימן אחד בשחיטת עוף

נחשב כאילו שחט גם את הסימן השני, או שמספיק רק סימן אחד (צפנת פענח כללי התורה והמצוות ח"ב ד"ה שחיטת עוף) **ספר "קובץ יסודות וחקירות"**

סיפור: ושט קודם לקנה

חסיד אחד שאל את הגאון בעל "הפלאה?": יש לי הזדמנות לקנות את ספר "הקנה" במחיר מוזל מאוד, אך הכסף המעט שבידי דרוש לי לצרכי שבת, במה עלי לבחור? השיב הגאון: חכמינו אמרו: אין מסיחין בסעודה שמא יקדים קנה לושט, הרי למדנו שהושט קודם לקנה. **ספר "חד וחלק חלק א" דף (רט)**

שבת שלום

יוצא לאור לרפואה שלימה, הדסה אסתר בת רחל בחלא קטי, אברהם רפאל בן רבקה, ברטה מסעודה בת לאה, חיים מאיר בן גבי זווירה, אליהו בן תמר, ראובן בן איזא, ששא בנימין בן קאריין מרים, פליקס סעידו בן אטו מסעודה, ויקטוריה שושנה בת ג'וים חנה, רפאל יהודה בן מלכה, שלמה בן מרים, שמחה ג'וזה בת אליז, אבישי יוסף בן שרה לאה, אוריאל נסים בן שלמה, אלחנן בן חנה אנושקה, רישאר שלום בן רחל, נסים בן אסתר, מרים בת עזיזא, חנה בת רחל, דוד בן מרים, יעל בת כמונה, חנה בת ציפורה, ישראל יצחק בן ציפורה, יעל רייזל בת מרטיין היימה שמחה. זיווג הגון: נעמי פנינה בת סנדרין אסתר, לאה בת רבקה, לאלודי רחל מלכה בת חשמה, ליוסף גבריאל בן רבקה, קיימא ללבנה מלכה בת עזיזא וליאור עמיחי מרדכי בן ג'יזל לאוני. לעילוי נשמת: אליהו בן זהרה, ג'ינט מסעודה בת ג'ולי יעל, שלמה בן מחה, מסעודה בת בלח, יוסף בן מייכה. מורים משה בן מרי מרים. משה בן מול פורטונה. שמחה בת קמיר, אמיל חיים בן עזו עזיזה, רחל בת מיה, ראובן בן חנינה, אליהו בן מרים, ניסים חי הורבט בן ג'ולי.

